

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. november 5.
(csütörtök)**

Horváth Géza

DÁVID BIZONYSÁGTÉTELE

Énekek: 264,1-2; 89,1.7

Alapige: 2Sám 23,1-5

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy ma este is téged magasztalhatunk dicsőség erős királya, örökévaló Urunk, mert méltó, hogy minden előtted boruljon térdre, alázattal ismerje el és ismerje fel benned azt, aki mindent oly szépen intéztél és intézel; akinek terve van ezzel a teremtet világgal, és benne az emberrel. Köszönjük neked, hogy minden aszerint a terv szerint történik és megy végbe, akár a történelemben, akár az üdvtörténetben, amit előre elrendeltél, amit megengedsz. Boldogok vagyunk, hogy vallhatjuk sokan, hogy erre eljuttattál bennünket, hitben ezt megragadhattuk. Engedd, hogy ne csak megragadjuk a hitünkkel, hanem erről hitvallást is tudjunk tenni, és másoknak is beszéljük el a te nagyságos tetteidet és hatalmas dolgaiddat!

Köszönjük, hogy a mai nap fáradtsága, munkája vagy terhe után most elcsendesedhetünk egy kicsit. Köszönjük, hogy megpihenhetünk testben és lélekben egyaránt. Kérünk téged a megszólaló igéért, Urunk. Te magad szólj azon keresztül, és engedd megértenünk és meglátunk azt, hogy valóban lélek és élet a te beszéded! E régi hír örökre új ma is, és köszönjük, hogy ma is forrás fakad, bő, mennyei, a szomjunkat enyhíteni. Ezért hadd vágyakozzon a szívünk a te igéd után, és kérünk, hogy te magad elégíts meg bennünket azzal!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai ószövetségi igeszakaszból, illetve annak egy részéből, a Sámuel 2. könyve 23. fejezetének az első öt verséből olvasom a testvéreknek: „*Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szózata, annak a férfinak szózata, a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze. Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kösziklája mondá nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével uralkodik: Olyan az, mint a regeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugártól, esőtől*

sarjadzik a fű a földből. Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt?” „Mert örök-kévaló szövetséget kötött velem, amelyben mindent elrendezett és biztosított. Mert az én teljes üdvösségem és minden kívánságom belőle sarjad.”

Kedves testvérek, a ma olvasott ószövetségi igeszakaszunkban ezzel a címmel találkozhattunk: „Dávidnak utolsó beszédei”. A Sámuel 2. könyvét lassan befejezve találkozunk ezekkel a szavakkal, mely Dávid királynak valóban utolsó beszéde a mi számunkra, de szeretném a testvérek figyelmét arra irányítani, hogy ez nem is utolsó beszéd, hanem inkább úgy fogalmaznám meg, hogy Dávid királynak még egy nagy bizonyságtétele, egy gyönyörű hitvallása. Azért, mert beszéd van sokféle, beszélni sok mindenki tud, de nem mindegy, hogy az a beszéd miről szól, mit hirdet, és milyen lélekből, milyen lelkületből fakad. Dávid király az élő Istenre akar mutatni, róla akar beszélni még élete végén is.

Elgondolkodtam azon, hogy ki tud az élete végén is ilyen határozottan az Úrról bizonyságot tenni, és arra jutottam, hogy hát az, aki egész életében is ezt tette. Aki az újjászületése óta, mióta az Úrral jár, ezt gyakorolja. Az nagyon ritka, hogy valaki az élete utolsó heteiben, hónapjaiban az élete vége felé így tegyen bizonyságot, ha azt egész életében nem tette! Viszont Dávid királyról tudjuk, hogy ő nemcsak az élete végén akart az Úrról így bizonyságot tenni, hanem mióta az Úrral járt, azóta mindig. Éppen ezért legyen az ige nagy üzenete a mi számunkra, hogy legyünk ilyen, az Úrral járó emberek, akik nemcsak az életünk végén, hanem életünk során is mindig az Úr nagy tetteiről szeretnénk bizonyságot tenni!

Gondoljunk arra, hogyha Dávid csak testi ember lett volna, ő azért sok mindenről tudott volna beszélni! Elgondolkodtam azon, hogyha Dávid egy hitetlen ember, egy hitetlen király lett volna, akkor hogy mondta volna el a többieknek a Góliáttal folytatott harcát? Kiszínezhette volna, Góliátot háromszor akkorának lefestve, mint amekkora valóban volt. Tudjuk, hogy az ilyen beszédek arra irányulnak, hogy magát fényezze – ahogy ma szoktuk mondani –, hogy önmagát egy kicsit még hősiesebb színben tüntesse fel az ember.

Vagy beszélhetett volna Dávid arról, hogy ott a nyáj mellett, amikor jöttek a ragadozók, hogyan bánt el azokkal, amikor őrizte a bárányokat, de Dávid nem arról beszélt, hanem arról, hogy őt hogyan őrizte az Úr! Nem arról, hogy neki hány báránya volt, hanem boldogan bizonyságot tett arról, hogy ő is egy bárány, ő is egy juh az Úr nyájában, mint ahogy az egyik énekben énekeljük: „Én is juhod vagyok, Én is juhod vagyok, Nyájadnak legkisebbje.” Dávid boldogan tesz erről bizonyságot azért, mert ő nem magáról akar beszélni, hanem arról az Úrról, aki megvédte őt akkor is, amikor minden veszni látszott, amikor elragadta őt a saját indulata. Dávid nem azokról a ragadozókról beszélt, akik a nyáját fenyegették, hanem ő arról akart beszélni, amikor őt elragadták az indulatai, a vágyai, a testisége, az érzékisége, hogyan mentette meg és hogyan állította újból talpra az ő hatalmas Ura.

Igen, testvérek, legyen a mai igének nagy tanítása a mi számunkra az, hogy nem mindegy, milyen bizonyságtételt hagyunk magunk után! Kerülhetünk nehéz körülmények közé az életünkben. Mi különösen azoknak a testvéreknek szoktuk elmondani, akik súlyos betegséggel vannak kórházban, (úgy látszik, hogy nem túl sok remény van arra, hogy ők ebből meggyógyulnak) hogy: nem mindegy, hogy te itt milyen bizonyságtevője leszel az Úrnak! Ebben az állapotban, helyzetben, sok-

szor fájdalomban nem mindegy, hogy te, akár a téged látogató családtagoknak, akár a körülötted forgolódó ápolóknak milyen bizonyosság leszel, mert Dávidról azt olvassuk, hogy ilyen bizonyosság volt! Mi milyen bizonyosságai vagyunk az Úrnak a környezetünkben, ott ahol élünk, dolgozunk, ahol megfordulunk, vagy a legnehezebb területen, a családjunkban? Milyen jó, hogy Dávid erről tudott szólni!

Ennek a bizonyágtételnek néhány részletét nézzük most meg ezek után, testvérek! „Ezek Dávid utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szózata, annak a férfiúnak szózata, aki igen felmagasztaltaték” – így van a Károli fordításban. Majd látják a testvérek, hogy más fordítás szerint is olvastam az igét, tehát nem pont úgy, ahogy Károli írja, de itt feltétlenül fontos, hogy ez a szó innen hangozzon, mert ez adja vissza az eredetit legjobban, hogy „aki felmagasztaltaték”. Tudniillik, ebből a fordításból tűnik ki a legjobban és a legszebben, hogy az eredeti szövegben itt egy passzív igealak áll: „aki felmagasztaltaték”.

Vagyis, azt jelenti a mi számunkra, hogy ahova Dávid eljutott, oda nem ő jutott el, hanem valaki oda eljuttatta, valaki felmagasztalta. Nem arról van szó, hogy Dávid önkéntesként jelentkezett az Úr seregébe, hanem arról, hogy Isten oda elhívta, odaszólította. „Felmagasztaltaték...” és Dávid már éppen ezért a teljes új életét, új életben járását csak az Úrnak tulajdonítja. És ezzel, hogy felmagasztaltaték, láthatjuk, hogy ebben neki semmi része nem volt. Valaki könyörült rajta. Éppen ezért magasztalja az Urat, mert csak az ilyen ember tudja, aki minden szabadítását az Úrnak tulajdonítja és neki köszöni. Az sokkal hálásabb, mint az az ember, aki ezt mondja: azért nekem is részem volt ebben, én is megtettem a magamét!

Vegyük nagyon komolyan az igét: azt az Urat magasztalja, aki őt felemelte! Jó, ha mi is az Úr munkáját látjuk meg az életünkben, és éppen ezért őt tudjuk dicsérni és őt tudjuk magasztalni! Túrmezei Erzsébet írja az egyik versében, hogy meglátni, hogy minden utunkat hű és hatalmas kéz vezette. Valóban így gondolkodik a hívó ember: minden utamat és úton járásomat egy hű és hatalmas kéz vezette.

Álljunk meg itt egy kicsit, mert nemcsak az üdvösségünket, hanem életünk sok-sok eseményét is magunknak szoktuk tulajdonítani! Tanuljuk meg a mai igéből, hogy ne magunknak tulajdonítsuk, hanem egyedül az Úrnak! Különbözik azonban vallanánk azt, hogy egyedül Istené a dicsőség? Ezt csak az mondhatja, de az mondja, aki meg van győződve arról, hogy az életében mindent Isten munkált. Mindent az az Isten munkált, akinek ilyen ígéretei voltak, hogy: elveszem a kőszívet, és adok hússzívet; és nem én kérem a szívcsereét. Ilyen bizonyosságai vannak, mint amikor az efézusi gyülekezetnek írja Pál apostol, meg a többi gyülekezetnek is: sötétség voltatok, most meg világosság az Úrban.

Éppen ezért, testvérek, az üdvösségünket, életünk eseményeit, történéseit, sikereit vagy azt, amire eljutottunk, nehogy magunknak tulajdonítsuk! Aki gyermekeket tanítat, – kétségtelen, hogy nagy lemondással jár – az tudja, hogy igencsak fogós pénzügyi feladat biztosítani mindent. Sokakkal beszéltem, akik azért kihúzták magukat, és azt mondták: tetszik tudni, én szakmát adtam a gyermekem kezébe! Tetszik tudni, én diplomát adtam a kezükbe! Mennyivel másabb lenne, ha valaki azt mondaná: hála az Úrnak, aki erőt adott nekem, hogy dolgozzam, és ebből tudtam a gyermekeimet taníttatni!

Emlékszem rá, amikor az idősoththonba jött a nyugdíj, az volt a legszebb nap a hónapban. Akkor többen azt mondták nekem: tetszik tudni, megdolgoztam én azért! Ez nagyon jó, nem is sajnáljuk senkitől! Reméljük, hogy tőlünk se fogja senki sajnálni, mert egy egész életen keresztül fizetjük a nyugdíjjárulékot! Nem is erről van szó, de mennyivel másabb lenne azt mondani megint, hogy „Isten erőt adott nekem ahhoz, hogy dolgozzam, és így most ezért kapok nyugdíjat!” Egészen más színezete lenne az egésznek, mintha magunkra irányítanánk a figyelmet, a magunk erejére és arra, hogy mi azért megdolgoztunk!

Milyen szép itt az első mondatban a Bibliában, ami nem véletlenül szól így: „Dávidnak, Isai fiának szózata”! Azért, mert Dávid nem feledkezett el soha arról, hogy ő Isai fia. Ő nem feledkezett el arról, hogy honnan jött, mert csak az az ember tudja alázattal szolgálni az Urat a maga helyén, és csak az tudja, hogy Isten hova helyezte őt, aki azt sem felejt el, hogy miből emelte ki, honnan hozta el. Múltkor hallottam egy nem református püspöknek a bizonyágtételét, és nagyon érdekes volt, amikor elmondta a televízióban, hogy „engem onnan Borsodból, egy faluból, a juhok mellől hoztak el püspöknek”. Dávid is mindig tudta ezt. Az ilyen ember tud csak alázatosan járni az Úrral, elvégezni a munkáját és szolgálatát az Úr dicsőségére, mert tudja, hogy ő Isai fia. Őérte úgy küldtek utána a mezőre! Amikor Sámuel megjelenik, hogy hol van a király, akit fel kell kennem, akkor jönnek az atléta termetű, daliás fiúk. Sámuel már rááll, hogy biztosan ő az, akkor mindig hallja: ez sem az, akit az Úr választott! Majd a végén, mikor már hallja az utolsónál is, hogy ez sem az, akit az Úr választott, megkérdezi: nincs még egy fiad? „Hát valakinek kell még itt lennie, ha Isten ideküldött!” És akkor szólnak: van még egy kis „vakaró” a nyáj mellett, őrzí a juhokat. „Hozzátok csak be!” „Hát azt, onnan?” Igen, mert Isai fiát kellett Sámuelnek felkennie.

Olyan szép az, mikor Izraelt emlékezteti azért az Úr, és néha úgy mondja, hogy Jákób, néha úgy, hogy Izrael; te ne felejtsd el, hogy ki voltál, mert csak akkor lesz hálás azért, hogy mivé lettél! Vagy Pál apostol, aki azt mondja: „De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló.” Miért? „Hát azért, mert onnan emelt ki: üldöztem a Krisztus egyházát.” Milyen hátborzongató lehetett ez az akkoriaknak: az volt Krisztus egyháza, amit üldöztem! „Hát nem az, ahol tanultál? Hát nem az, ahol végeztél? Hát nem az, ahol diplomáztál? Hát nem Gamáriel lábainál tanultad a Krisztus egyházának tudományát?” „Nem, hanem amelyiket üldöztem, az volt.” Pál apostol soha nem felejtkezett el arról, honnan emelte ki az Úr, milyen volt ő egykor. Egy kedves lelki ének egyik sora mondja ezt: „Voltam szegény, balga, bűnbeveszett, Isten kegyétől oly távol esett. Fenn hirdetem, bár érdemtelen, reám lelt az ingyen kegyelem.” És a ref-rén mindig ez: „Isten kegyelme rám talált. Isten kegyelme rám talált. Zengj hála-ének az ő nagy nevének: Isten kegyelme rám talált.”

Emlékszel-e még rá, hogy honnan hozott ki az Úr, és honnan emelt ki téged? Meggyőződése, hogy Isten gyermekei mindig tudják, hogy honnan jöttek! El tudjuk mondani, még ha sokszor nem is dicsekszünk vele. Mindnyájunknak tudnunk kell, és tudjuk is, és ha kell, el is mondjuk, hogy honnan emelt ki Isten, de ebben benne van az a bizonyosság, hogy én onnan nem tudtam kijönni. Ő emelt ki onnan engem. Hát nézzétek, Isai fiai közül ugyan hogyan tudott volna Dávid király

lenni? Vannak, akik fiatal korukban nagy karriert csinálnak, és a semmiből eljutnak a ranglétra tetejére, de azért nem a királyságra a juhpásztorságból! Milyen csodálatos, amikor Dávid ezt vallja: „Isai fiának szózata, annak a férfiúnak szózata, aki igen felmagasztaltaték”! Akit Isten kiemelt onnan, mert királlyá kente. Különben még mindig ott lenne. Különben még én is ott lennék az elveszettek, a halálra menők között, de könyörült rajtam. Boldog ember, aki el tudja mondani ezt: de könyörült rajtam.

A másik az, hogy „Jákób Istenének felkentje”. Ezt a szót itt a Bibliában, hogy „felkentje”, most kicsit tágítsuk ki, és ne csak a királyságra vonatkoztassuk! Igaz, hogy a királyokat felkenték, de egy kicsit tágabb ez. Tudniillik, ezt a következő 2. és 3. versekből látjuk, hogy itt a felkenetés során nemcsak arról van szó, hogy egy kis olajjal meghintette a fejét Sámuel, hanem figyeljük a 2. verset: „Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. Izráelnek Istene szólott (...) Aki igazságosan uralkodik az emberek felett, aki Isten félelmével uralkodik.” Sorolhatnám tovább, de most nem ez a célunk, hanem nézzük meg, mit jelent az, hogy Isten felkentje! Mivé kente őt fel?

Tudjuk, hogy mi is felkentek vagyunk, tehát ebben hasonlóak vagyunk Dávidhoz. Ezért vagyunk keresztyének, mert a keresztyén név azt jelenti, hogy felkent. A Krisztus név azt jelenti, hogy felkent, és a hitvallásban így mondjuk: azért, mert őt az Isten felkente. A következő kérdés-felelet a hitvallásunkban így van: miért neveznek téged keresztyénnek Krisztusról? „Azért, mert felkenetésének én is részese vagyok.” Aztán jön a hármass meghatározás: akit felkentek az Ószövetségben a pap, a király és a próféta. A főpapot felkenték, hogy vigye az áldozatot; a királyt, hogy vezesse a népet és gondoskodjon annak jólétéről; a prófétát pedig, hogy Isten igéjét, akaratát elmondja a népnek.

Nagyon jó, hogy ezt megkérdezi a Káténk, hogy miért neveznek keresztyénnek, miért vagy te felkent! Azért, mert felkent engem, és így Krisztusnak részese vagyok, a felkentnek. Első: hogy nevére én is vallás tegyek! Tehát, én is hirdesse, amit Dávid: az Úrnak lelke szólott énbennem, hogy nevére vallás tegyek! Második: hogy felkent király legyek, a bűn és ördög ellen szabad lelkiismerettel harcoljak, és majd ővele uralkodjam! Mit mond itt Dávid? Azt mondja, hogy aki igazságosan uralkodik az emberek felett, aki Isten félelmével uralkodik. A harmadik: azért vagyok felkent, hogy magamat élő hálaáldozatként neki adjam! A papi tiszte a hívőnek az, hogy magát hálaáldozatként adja! Mit csinál itt Dávid? Hálát ad. Hálaáldozatot ad az Úrnak. „Aki hálával áldozik, az dicsóít engem.”

Tehát, Dáviddal együtt mi is felkentek vagyunk azért, mert Istennek minden gyermeke, aki Krisztusban az övé, és akit Krisztusban megváltott, az Jézus Krisztussal eggyé válik. Most a felnőtt Kátéórán vettük, hogy mi az igaz hit. Én se figyeltem talán még soha ennyire arra, hogy az igaz hitről azt mondja: akik Krisztussal eggyé válnak. Vagyis, én részese vagyok az ő felkenetésének. Akkor én is felkent vagyok, és ugyanúgy gondolkodom. Tehát, így mondhatjuk, hogy Dávid is keresztyén volt, igaz, hogy az eljövendő Krisztusra nézve, de ő is, mint felkent, hálával áldozott Istennek, harcolt a bűn ellen. Néha elbukott ebben a harcban, de én vallom, hogy a csatát megnyerte azért, mert az Úr harcolt érte.

A másik pedig – „az Úrnak Lelke szólt én bennem” –, amikor megírta a zsoltárokat, amikor az Istentől ihletett ígét mondta, akkor prófétai beszédek mondtak. Próféta szólt belőle, mert Isten ígétét továbbadta. Csodálatos! Vagyis, Dávid azt mondja, hogy az Úr úgy munkálkodott benne, hogy elnyomta az ő emberi hangját az a mennyei hang, amit ő mindennél többre tartott és mindennél jobban értékelt. Elnyomta és felülmúlta emberi hangját az Úr hangja. Milyen szép ez, testvérek, ha mi el tudjuk mondani, hogy igen, az Úr hangja felülmúlja az én hangomat; felülmúlja az én indulatomat; felülmúlja az én testiségemet! Felülmúlja, mert nagyobb.

Aztán, hadd szóljak még az 5. versről, mert tulajdonképpen ennek a beszédnek mégiscsak ez a csúcsa, amikor Dávid arról tesz bizonyosságot, hogy „örök szövetséget kötött velem, ebben mindent elrendezett”! Mindennel ellátva és állandót. Azért említettem, hogy a „mindent elrendezett”, itt jobb fordítás, mert az eredeti szöveg úgy adja vissza, hogy „ebben mindenütt rendet rakott”. Tehát, elrendezett mindent, rendet rakott. Teljes szabadulásom, üdvösségem és minden kívánságom belőle sarjad.

„Örök szövetséget kötött velem” – a hívő ember tudniillik ezt vallja, hogy vele Isten egy örök szövetséget kötött. Először a szövetséget nézzük meg! Szövetség emberek közt is létezik, de emberek között mindig csak kétféle szövetség létezik: vagy egyenrangú felek kötnek egymással szövetséget, vagy a gyengébb köt szövetséget az erősebbel. Miért? Azért, mert mind a kettőt az érdek hatja át. Ha két ember, két csoport vagy két ország egymással szövetséget köt, akkor általában azért kötnek szövetséget, mert abból vagy mind a kettőnek, de legalább az egyiknek valami haszna származik. Az Isten szövetsége azért más, mert itt egyik se történik. Nem egyenrangú felekről van szó, és itt a nagyobb köt szövetséget a kisebbel, az erősebb a gyengével.

Ezért nevezi ezt a Biblia kegyelmi szövetségnek, mert Isten úgy köt szövetséget velünk, hívőkkel, hogy neki ebben semmi érdeke nincs. Ezért kegyelmi szövetség, és ezért szereteten és irgalmon alapul. „Irgalommal szánva minket” – mondja egyik énekünk – „nagy jósága ránk tekintett, s ördög csalta bús szívünket Mennymagasból látni jött.” Csodálatos ének! Hát, ez a kegyelmi szövetség! Ez a lehajló szövetség, amikor a nagyobb, akinek ebből semmi haszna nem származik, megköti velem, az apróval, a porszemmel, a semmivel ezt a szövetséget.

Erről beszél az ige a Mózes 1. könyvében, amikor Ábrahámval kötött szövetséget, és ne felejtsük el, hogy erről beszél Jézus, amikor felemeli a poharat: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által”. Ilyen az Úr szövetsége. Erről a szövetségről Dávid azt mondja, hogy „örökkévaló szövetséget kötött velem”. Az örök azt jelenti, hogy mindig tart. Mit jelent ez? Azt, hogy nem én kezdeményeztem, Isten kötött szövetséget velem, és arról van szó, hogy örök szövetséget kötött velem. Úgy van, mint Ábrahámval, hogy Ábrahámot nem engedi az Úr, hogy a húsdarabok között átmenjen, csak az Úr megy át. Csak az egyik fél megy át. Örök szövetséget kötött velem – ez azt jelenti, hogy nem én kezdeményeztem. Én nem is bonthatom fel ezt a szövetséget, nem dobhatom el ezt a szövetséget, nem bújhatok ki ebből a szövetségből. Csodálatos dolog, hogy ez a szövetség örök szövetség! Ez adja a hívőknek a biztonságát. Ez adja a hívőknek az üdvbizonyosságát.

Többször említettem már azt a kedves asszony testvérünket, aki komoly hívő néni volt, azt mondta nekem 95 évesen: jaj, tiszteletes úr, csak itt a végén el ne rontsam! Mondtam: nem tetszik elrontani, tessék nyugodt lenni! Isten szövetségét nem lehet elrontani. Miért? Azért, mert nem mi hoztuk létre, az Úr vállalt érte garanciát! A Jn 10,28 és a Róm 8,38-39 részekben elmondja Isten, hogy ez a szövetség örök, és a Heidelbergi Káténk első kérdés-feleletében ezt már leszögezték: az ördög minden hatalmából megszabadított, megőriz, és bizonyossá tesz a felől, hogy örök életem van. Éppen ezért kell rendelkezünk ezzel az üdvbizonyossággal, mert egyedül ez tart meg bennünket!

Ebben a vírushelyzetben sokan félnek, rettegnek, és bennünk is felmerül azért, hogy nem lenne jó elkapni, nem lenne jó megbetegedni, de milyen jó, hogy nekünk üdvbizonyosságunk van! Tudjuk, hogy az Úrhoz megyünk, ha elköltözésünk ideje beáll, vár ránk örök hazánk!

Már csak röviden utalok ezekre a csodálatos szavakra, de hadd tegyem meg, testvérek, mert itt arról beszél az ige, hogy „benne mindent elrendezett”. Amikor Isten az embert megszabadítja, és a hívőt a maga útjára állítja, arra a pályára, amelynek végcélja a mennyei dicsőség hazája, akkor Isten gondoskodik arról, hogy az életünkben rendet tesz. Ezért szoktam én kételkedni annak az embernek a hitében, akinek az életében óriási rendetlenségek vannak. Hát akkor hogyan tett rendet a te életedben az Úr? „Mindent elrendezett”: az ilyen ember Isten parancsa és törvénye szerint él. Tisztán tartja az edényét, tisztán készül a házasságra, nem lesz korrupt, stb., mert Isten elrendezett mindent. Tudja: az én életemben Isten rendet rakott. Ezt Pál apostol úgy mondja az efézusiaknak, hogy „aki lopni szokott, többé ne lopjon”. Vagy inti a korinthusiakat, hogy „testvérek, akkor hol van a rend az életekben? Olyan van közöttetek, hogy még a világ fiai között sincs olyan! Hogy’ rakott akkor Krisztus rendet a ti életekben?” Mert ebben a szövetségben mindent elrendezett!

Testvér, legyen a mai ige üzenete így: ne gátold Isten rendrakását az életedben! Meggyőződésem, hogy aki nem engedi, hogy Isten rendet rakjon az életében, az lelkileg nem fog előre menni soha, nem fog megerősödni a hitben. Boldog az az ember, akinek rend van az életében, és benne – azt mondja – mindennel ellátott vagy biztosított mindent. Igen, mert Isten ezen az úton, amelyen ő viszi bennünket, mindennel ellát – mondja Péter apostol –, ami az életre és kegyességre való.

Hadd mondjam el gyermekkoromnak egy történetét! Nekünk egy óriási kertünk volt. Édesapám, aki szintén nagyon szerette a kertészetet, meg a gyümölcsfákat, még őszibarackot is úgy ültetett, hogy június közepétől vagy végétől, szeptember elejéig vagy közepéig, minden fajtát, hogy mindig legyen őszibarack. Emlékszem, hogy a szomszédunknak csak kukoricája volt, de egy szilvafa a kert közepén árválkodott. És mi, gyerekek arra az egy szilvafának a szilvájára áhítoztunk. Aztán ott volt a kerítés, amin nyilván át kellett mászni, de úgy, hogy a szomszéd el ne kapjon, és még visszaérjünk a szilvával, amit még el is kellett dugnunk, hogy észre ne vegyék!

Milyen balga az ember! Nem így van a lelki életben is? Benne elrendezett mindent, benne biztosított mindent, és mi mégis a szomszéd szilvafája után járkálunk

sokszor. Megint csak a Káténak egy kérdés-feleletére hadd térjek vissza: és akik a Krisztuséi, azoknak mindent őbenne kell megtalálniuk! Nincs szomszéd szilvafája! Ezt gyerekként, csínyként még megtettük, de tudjuk, hogy lelki életünkben ilyen nincs. Boldog ember, aki úgy, mint Pál apostol azt mondja: megelégedett vagyok; tudok szűkölködni, és tudok bővölködni. Miért? Azért, mert tudom, hogy ebben a szövetségben Isten biztosít mindent. Biztosítja a békességemet, biztosítja a nyugalmam, biztosítja az anyagi javaimat. Benne biztosít mindent, de csak benne! Ezért mondja azt egy lelkiének, hogy „minden forrásaim benned vannak”, mert teljes szabadulásom, minden kívánságom és minden örömöm belőle sarjad. Azt mondja az egyik helyen az ige: feletted való jóm nincs nekem. Ezért mindenem belőle sarjad. Boldog ember, aki azt mondja: ez bőven elég nekem. Nem is vágyom másra, és nem is kívánok többet, mert ebben a szövetségben mindennel megajándékozott.

Dávid így készült a halálra, az elköltözésre, és boldogok vagyunk, ha mi is így tudunk készülni arra a napra és órára, amelyről nem tudjuk, hogy mikor következik be, de amelyre készen kell lenni lelkileg idősnek, fiatalnak egyaránt! Adja az Úr, hogy így legyen! Mi is ilyen bizonyágtevő életet élünk Isten örök szövetségében, amelyet megkötött Krisztusra nézve, amelyben mindennel ellátott, és mindennel megajándékozott! Csak az ilyen ember tud hálás, boldog, örömteli életet élni.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, a te nagy kegyelmedet Krisztusban, mely felénk hajolt, és köszönjük neked, hogy te vagy az, aki felébresztettél bennünket a lelki halálból és mély álmunkból. Köszönjük neked, hogy kinyitod a szemünket mindenre, hogy lássuk a láthatatlant, és így valljunk életünk és hitünk felől, ahogyan Dávid vallott, és így tudjunk bizonyágot tenni rólad, akitől jön minden mint a világosság Atyjától. Köszönjük, ha erre már eljuttattál bennünket, és teljes a békességünk és az örömünk. Ha nem, akkor kérünk, hogy te juttass el ide bennünket, Urunk, és kérünk, hogy te áldd meg így az életünket Krisztusban!

Kérünk téged az egész világért, Urunk, hogy akadályozd meg a járványt, gyógyítsd a betegeinket és a betegeket, vigasztald a gyászolókat! Kérünk, Urunk, hogy mutasd meg a te hatalmadat, mert az emberi tudás és az emberi erő nagyon kevés! Köszönjük, hogy megáldod az éjszakánkat, holnapi napunkat. Kérünk, hogy áldd meg szeretteinket is! Kérünk, hogy vigyázz ránk, hűséges Urunk! Tarts szemmel és tarts számon bennünket, mint drága, krisztusi áron és véren megváltott juhaidat!

Ámen.

89,1 ének

1. Az Úrnak irgalmát örökké éneklek,
És hűséges voltát mindenkor hirdetem,
Mert mondom, hogy megáll mindörökké irgalma,
Melyet úgy megépít, hogy megálljon mindenha,
És hogy mind az égig erősítéd, megtartod
Te szent igazságod és a te fogadásod.